



Guddommelig helbredelse var fuldkommen

Af Thomas Krym

Sidst i 1980'erne ejede jeg et firma i Florida og var i det store og hele den der stod for alt. Jeg havde en hel del ansatte og måtte hele tiden sørge for, at der var arbejde for at kunne udbetale løn hver uge. Der var kun lidt tid til at tænke over livet, til at bede eller bare have det lidt sjovt.

Som børn havde mine søskende og jeg gået i en Kristen Videnskabs søndagsskole, hvor jeg havde lært, at Gud altid vil give os styrke til at fuldføre en retmæssig aktivitet, og at hvis vi lytter til det guddommelige Sinds »stille, sagte susen«, som altid taler til os, vil vi aldrig blive ledet i en forkert retning. Så i mit arbejde tænkte jeg, at jeg på en eller anden måde nok skulle finde styrke til at fortsætte, da det bestemt var en retmæssig aktivitet.

Jeg var for nylig blevet gift, og jeg prøvede hårdt på at opretholde hjem og familieliv. Men fordi min familie i min barndom havde været mildest talt dysfunktionel, så havde jeg bestemt ikke et godt forbillede til at bygge den efter. Dertil kom, at jeg havde godtaget den gængse opfattelse, at en lykkelig familie betød en smuk kone, et stort hus og en masse pæne ting. Og det var lige netop det liv, jeg havde bygget op.

De fleste af mine jobs var forretningsbebyggelser med meget korte tidsfrister. Vi overskred aldrig en tidsfrist. Forretningen havde fremgang, og snart havde jeg råd til at ansætte en byggepladsformand til at hjælpe mig. Selvom jeg havde succes, så havde jeg stor tillid til, at jeg med min egen stærke viljekraft *kunne få* ting til at ske – og jeg prøve-

de også at få projektet »en lykkelig familie« til at lykkes. Men alle disse menneskelige anstrengelser var ikke uden en pris.

En dag begyndte jeg at få symptomer på noget, der viste sig at være en virus i tarmsystemet. Ejere af små virksomheder tager normalt ikke højde for at kunne »lukke ned i et par dage«, så jeg prøvede bare at bide tænderne sammen og ikke give efter. Et par uger senere, lige midt i det største job, vi hidtil havde været i gang med, brød mit ægteskab pludselig sammen. En nøgleperson forlod også firmaet.

Jeg følte mig slået ud, såret og vred – og samtidig havde jeg mange fysiske smerter. Mit liv og mit arbejde var i ruiner. Alt, hvad jeg havde maset så meget for at opnå, så nu mere uopnåeligt ud end nogen sinde.

Igennem flere år havde jeg aktivt studeret Kristen Videnskab* og havde haft helbredelser af mange personlige udfordringer og sygdomme. Så jeg begyndte at bede omkring denne nye udvikling, indbefattet sygdommen. Jeg havde hørt nogen sige, at de store problemer, som vi møder, ikke kan løses på det samme tankeniveau, som vi var på, da vi skabte dem. Jeg tænkte, hvis det er sandt, så er det nogle store ændringer i min tænkemåde og i mit liv, jeg har brug for.

Snart efter inviterede en ven mig til at flytte til øen Guam. Jeg svarede: »Jeg har ikke haft ferie i tre år, og så vil du have jeg skal komme halvvejs rundt om jorden?« Men da jeg bad for at finde ud af, hvad jeg skulle gøre, så var der denne gang en stemme i mit hoved, der nær-

* Christian Science

På det fristed søgte jeg virkelig at forstå, at Gud var kilden til mit liv.

mest råbte: »Tag af sted!«. Jeg lukkede min forretning, pakede det mest nødvendige til et byggefirma (indbefattet en varevogn) ind i en skibscontainer og flyttede til Guam. Jeg følte, at Gud havde ledet mig til at tage af sted, og jeg følte mig godt tilpas med beslutningen.

Da jeg kom derud, viste arbejdet med at finde et hjem og at starte en ny forretning sig at være udmattende og krævende. Alene og træt følte jeg, at jeg fik det værre og værre fysisk dag for dag. Da et sted at bo, som jeg var blevet lovet, glippede, så tilbød Kristen Videnskabs Samfund, hvor jeg havde gået til gudstjeneste på øen, mig et anneksværelse, som de ikke brugte - i bytte for en meget tiltrængt reparation af kirken samt mine ydelser som altnuligmand. På det tidspunkt kunne jeg ikke forudse, i hvor høj grad dette ville blive et fristed.

Jeg fandt reparationsarbejdet vanskeligt, øens kultur meget anderledes, forsyninger svære at få, og tidsfrister blev ikke respekteret. Det år piskede tyfoner regelmæssigt hen over øen. Under et uvejr mistede kirken og min lejlighed taget.

På det tidspunkt havde jeg mistet over 30 kilo og smerter gjorde det vanskeligt for mig at blive ved med at arbejde. Men jeg var stadig af den overbevisning, at min beslutning om at flytte til Guam var kommet gennem bøn.

På et tidspunkt besluttede jeg dog at gå til læge. Han undersøgte mig og sendte mig til en specialist, som bestilte mange undersøgelser samt en CAT scanning. Efter at have fået resultaterne underrettede lægen mig om, at jeg

var alvorligt syg af kræft i bugspytkirtlen og i leveren. Han sagde, at jeg i bedste fald havde tre måneder tilbage at leve i og gav mig ikke noget håb overhovedet, medmindre jeg tog til Honolulu og øjeblikkeligt begyndte at få en medicinsk behandling. Han sagde, at selvom jeg tog af sted for at få behandling, var mine chancer for helbredelse meget spinkle.

Rystet over det, jeg havde hørt, kørte jeg ned til stranden og satte mig der og bad. Jeg var sikker på, der var en bedre måde, end den lægen havde foreskrevet, da jeg havde lært, at den eneste *rigtige* helbredelse af enhver sygdom sker gennem bøn og ved at anvende de sandheder, jeg havde lært i Kristen Videnskab. I dét øjeblik valgte jeg at stole på bøn til helbredelse. Jeg tog tilbage til min annekslejlighed og ringede til min lærer i Kristen Videnskab i USA. Sammen begyndte hun og jeg at bede.

Samfundet havde et lille læseværelse fyldt med Kristen Videnskabs tidsskrifter og bøger af Mary Baker Eddy. Hver dag sad jeg der og læste i timevis. Jeg begyndte at elske dette lille kirke-fristed som min »hellige grund«. Både mentalt og fysisk synes kræft at vise et billede af forvirring og aggression. Jeg følte mig under angreb, langt fra alt hvad der syntes behageligt og normalt. På det fristed søgte jeg virkelig at forstå, at Gud var kilden til mit liv. Jeg erstattede hadefulde tanker med taknemmelige tanker. Alt mens jeg læste og bad, begyndte jeg at lægge mærke til livet, der levedes i den ro omkring mig. Jeg tog vilde katte til mig, der kom forbi og gav dem mad, og fir-

ben kom, og jeg nød også at iagttage en masse insekter. Jeg hilste på naboerne, der gik forbi.

Lidt efter lidt begyndte jeg at miste angsten for, at jeg var ved at dø, og også den bitterhed og vrede, jeg havde følt. I løbet af nogle måneder vandt jeg meget både mentalt og åndeligt, selvom jeg tilsyneladende stadig så ud til at miste fodfæstet rent fysisk. Min lærer fortsatte med at bede for mig, og vi talte sammen mange gange. Hun husker det som en tid, hvor min åndelig genopbygning og fornyelse foregik.

Da det årlige møde i min Kristen Videnskabs elevsammenslutning skulle finde sted, fandt jeg kræfter og styrke til at foretage den lange tur tilbage til USA, og jeg boede hos min lærers familie efter mødet. I hendes hjem følte jeg mig sikker og elsket. Dér indså jeg, at jeg var medlem af Guds familie, og at dette var alt, hvad der betød noget. Jeg følte mig ikke længere forladt, for Gud var min Far og min Mor. Ligesom dengang Elisa og hans tjener så sig omringet af aramæiske vogne i Dotan (se 2. Kongebog 6), så indså jeg, at jeg ikke var alene og stod over for en overvældende stor styrke af fjender. Gud beskyttede mig, og jeg kunne sige med Elisas ord: »De, der er med os, er flere end de, der er med dem!« og forventede at se tegn på Guds helbredende magt.

I denne støttende atmosfære voksede min villighed til at stole på Guds almægtige omsorg. Jeg voksede i mit ønske om at lytte til den guddommelige, ledende stemme og at stole på den for at blive ledet.

En nat, efter jeg var vendt tilbage til Guam, prøvede jeg at få nogen søvn. Men søvnen kom ikke – kun stærke smerter. Jeg var udmattet af kampen og følte, at jeg ikke kunne fortsætte. Som jeg lå dér, huskede jeg et citat fra *Videnskab og Helse*: »Bliv dig for et eneste øjeblik bevidst, at Liv og intelligens er rent åndelige, – hverken i eller af materie – og legemet vil da ikke ytre nogen klage« (s. 14). Jeg spurgte højt: »*Hvordan*, hvordan kan jeg blive bevidst om min åndelige eksistens, når jeg vælter mig i materiel tænkning?« Det svar, der kom, var, at jeg bare skulle *slippe det* – slippe min vrede og bitterhed mod dem, som jeg mente, havde såret mig. Give slip på den ide, at jeg var

offer. Give slip på den tanke, at jeg kunne være *skilt fra* guddommelig Kærlighed, at jeg kunne være alene, i kamp for at overleve. Kun lade Gud elske mig og tage sig af mig. At dyrke al den vrede og frygt var ikke at »være hos Herren«. Jeg gav ikke op eller gav efter for ideen om at dø.

Jeg vendte mig fuldstændigt til Gud og overgav mig helt til denne følelse af at være sammen med Ham. Jeg følte en stor fornemmelse af fred, og jeg samtykkede villigt: »Ske ikke min vilje, men din« (Lukas 22:42).

Den nat sov jeg for første gang i lang tid. Smerten var væk. Den var bare væk og kom ikke tilbage.

Jeg var stadig svag, tynd og knust, men idet jeg huskede på beretningen om Moses ved det Røde Hav under flugten, vidste jeg, at Gud aldrig tager os halvvejs til frihed, og at jeg måtte blive ved med at have tillid. Jeg kunne blive »stående, og ...se, hvorledes HERREN frelser eder« (2. Krøn. 20:17). Fra da af fik jeg det bedre for hver dag og tog lidt efter lidt på i vægt og fik mere styrke.

Inden længe fik jeg meddelelse om, at jeg havde fået en stor byggekontrakt med hæren, som jeg havde forhandlet igennem et år, og jeg var efterfølgende i stand til at finde dygtige medarbejdere til at hjælpe med til at gennemføre det arbejde. Snart derefter udviklede der sig et varmt og kærligt venskab med et andet medlem af vores samfund, som først var min bedste ven og så senere blev min hustru. Jeg blev så far i en vidunderlig familie, og senere bedstefar.

I år 2000 var jeg hos læge, da jeg skulle have en fysisk undersøgelse for at få dykkerinstruktørcertifikat. Han gav mig en ren helbredsattest, og jeg fik mit certifikat.

En linie fra et af Mary Baker Eddys digte lyder sådan: »O gør mig glad for hver en tåre hed« (*The Mother's Evening Prayer (Poems, s. 4)*). (*Kristen Videnskabs Salmebog nr. 207*). Jeg er naturligvis glad for min helbredelse, men endnu mere for at lære behovet for at komme af med viljemagt og at betro mit liv til Gud – den Gud, som er selve Livet, og Kærlighed. ♦

Thomas Krym og hans familie bor på Cap Coral, Florida, USA